

Сергій Негода

Силомір волі

Поетичний цикл

Зміст

Поетичний цикл «Силомір волі»	2
1. Зоряна заграва	2
2. Вимагачі	2
3. Силомір волі	5
4. Заядла влада	8
5. Бешкет банд	11
6. Офорт «Молох»	14
7. Сага-й-дачні заграви	17
8. Степ і вир печер	20
9. Малий мастак	23
10. Втеча невдах	26
11. Сенс ковчега	28
12. Різдво на троячку	30
13. Околиці Вінниці	31
14. Подобиці навернення 2022 року	36
15. Слова і сльози	38
16. Харащі	40
17. Прокляті каламбури	41
18. Різдво у Вінниці	44
19. Аврал у місті	45

Поетичний цикл «Силомір волі»

грудень 2021 року м. Вінниця

1. Зоряна заграва

Що мені злет із-за скель в лихий степ?
Що це за гра хмар на храмом.
Мене ховають.
Замети слідів на схилах гір.
Над кручі петляю.
Що мені злет над рікою смерті?
З ущелин - блиски, з долини - вогні,
Хвилі від бурі, потоки і вихори.
Розколини шляху проходять війною.
Що мені чари звуків з ущелин?
Що мені віхоли в пеклі гудуть?
Здійнявся за межі гарячого бою.
До вічної волі - лиш помах рукою.
Що мені сонце над Бугом-рікою?
Народе осяяний, розбурканий краю,
Шум рве пута мої, заграви за верствами.
Мій лет обривається в Холодному Яру.
Що мене сила так пропікає і
берег вгинає?

2. Вимагачі

Ах-ах-ах! На башті байда-вахлак.
Там, на башті, - скажи нам, - Баста! Ватаги.
А ти бачиш там, на лінії лиманів, бідняків?
На радість віднадили від байраків басмачів.
Якісь п'яні відваги бандитів на каналі.
Бархани. Балки. Гамір. Галас валькірій.
Відраза базарів. Відсічка асфальта.
Відскік міни на арматуру. Звідтіля відстріл.

Баляси. Балачки. Варяги-вартівники. Міна!!!
Підірваний став заспівав після стрілянини.
Відважні вівчарки. Вищір. Виття на вівтар.
Вичахлий рак вирячився із вирви на гирла.
Навісний дим варварів запахтів. Вампіри.
Вираж бджілки. Вилаявся відчаюга
на Максима-Назара-Іллі. Брама. Бараки.
Дика злість вікінгів на віллах та на дачах.
Бридкий гаспид-відчаяка в силах атланта,
віниччям змітав з гармати тисячі бабаїв, -
аж ахкав від бацил. Якись банькаті гільзи.
Війя-вікарій-бабій святить під брань та бризка.
Смак халяви. Гашиш для гаспидів.
Відьмацька вільшина війни підняла вїтїв.
П'ятий рік трипільські вишкварки щасливі
після рясних злив в нічних гаях. На віддалік
звиклі рибаки-витязі витягли з гирла раків.
Відтак шляхами Дніпра заспівали набряклі
паралічні заграви за злитими містами.
Відціля відчад армади за травами -
бриклива авралка атаки на тридцять аршин.
відплата братві за відваги. Виліт бацил.
На відмілині біжить для всіх давнина, -
на вихрястих шматтях пісків скривавши
біля ніг сліди втрати армій, якись діаманти.
Відстріл, самісінькі зриви, тиск сигналів від світла, -
так клялись життям Раїси-Наїни-Мальви.
І пішла калатати шляхами на скалках війни.
Вийди на двір, які там вичинки квітів.
На висадках хистка калина звивається в багні.
В нічній синяві снаряди місяць дахи хатів.
Яка сильна сила тринадцяти синів-хмарин.
І взялися три малі газди заганяти віда в глибінь.
Партизанки Аркадія-Радислава-Василяша
біля вичахлих ставів присягли блискавкам.
Сива ніч забарилась, закрила листи та чат.
Дарма злам лиха-біди здійняв гідкий гнида,

гарячі гармати цілять в танки. Гвардія дарчих.
Тьмяна зима біжить від війни, а я дістав відчай
для Ніни-Яни-Михайлини, я наспиняв їм вітрів.
Затих дзвін. Світить рясними тягами лан.
Галявина. Вицвілий вишняк. Витяглись міни.
Піднялася навала Адамів-Касянів-Лазарів.
Ці діди звикли сидіти і бачити смачні хліба.
Дарма вищали витрішки мандрівників.
Лиш дівчина Матильда-Анастасія-Лідія
тіка від свинця на світанку. Привал біля Дінця.
Звідали багряні Паміри Надія-Вадим-Ісай.
Вицвіли крила бабів, їх знайшли - на вітрах Гайдара.
Із градщини тікали блазні Яким-Карл-Іван.
Чвалали Марія-Тамара-Раїса під крик і писк мін.
Минали з'яви і звістки двадцятих зламів.
Їв хліб Микита-Кіндрат-Вацлав і вмить вмирав.
А лікар зливав спирт на вимасі на тяжкі крила.
Вагітні Таміла-Ліна-Світлана справні.
Прикрі справи в Анастасії-Лариси-Владислави.
Дивився Тарас-Панас-Равзан на Бархани.
Здирали лики камінням Віра-Аліна-Ванда.
Макар-Клавдій-Ігнат палили свічі в тиші.
Шал жвавих виснаг Аріни-Наталії-Віталіни.
Над ними літаки. Над нами байрактари.
Гнівні втікачки Майя-Аїда-Ірина в віщім сні,
в житах навіки пішли за край. Які лики-лиця!
Інфа дніла час. Влас-Станіслав-Калістрат
Завжди на цвинтарі скислі багнища.
А завзяті Інга-Лада-Злата пішли від батьків.
Підіймався сивий дим в слід машини.
Лякали схили річки Марина-Гнат-Іпат.
Накипілі війї Андріан-Мар'ян-Вадим,
вибіліли надії в гривастій тьмі димів.
Надмір згаслі іржаві вічі, сліди сліз
Римми-Пальмири-Наїни світяться.
Звідтіля тямні втікачі з гільдії гімнастів.
Вгавали світанки над лісами, над містами.

Вчаділий став мав відчай. Ах, втіха! Баталії.
Зі станції вийшли на балачки Гліб-Казимир-Давид.
Між сайтами блискавиці та вільні птиці
банькатих Анфіси-Варвари-Галини. Вставай,
витікай за сатанинський яр. Візьми гранати.
Вирячився на висилки. Гримить. А там запах базіліка.
Ритми гримлять, спішний спалах щасливих,
між гайдамаків палить шал співців свинця.
Впав пагін квітки на лісній галяві. Привиди барикад.
Масив. Вилізли викрадачі-вирлачі. Викрики варті.
Грайлива сила гравітації здійняла граків на байдики.
Впіймав Лазар-Захар-Іван даль байстрят за шляхами.
Гарячі плями на грабах. Дірки в стінах. Балаган.
Злякані галаси братів на граніті. Грабіж баяніста!!!
Всі майстри живі! Їдкий дим. Задихався дід.
Згадався сад. Димлять хати край міста.
Тривалий біль завис в Ганни-Діани-Жанни,
звук пити з криниці і їсти гидких слимаків.
Від Кіндрата-Іллі-Антипа ані скарги на війні.
Чималий масштаб яви у Клари-Іванни-Віти.
Жваві ластівки, вилиті стрижі. Висячі видри.
Крила, як живі вимагачі війни, бамкали і бамкали.

3. Силомір волі

Ти подивись в бік. Злостиві вітри в місті.
Одні водії. Голоси. Розмови. Собори босів.
Родіон з Пилипом. Мирон з Віктором.
Ото диво зими, прохолодні сніги в тривозі.
Спинились вінницькі боси поміж бліді тіні.
Вологі щоки. Поодинокі кмітливі зорі.
Тимофій з Віктором. Дмитро з Ігорьком.
Їхні збитошні нічні мороки. Підлі морги.
Ніби хитрощі природи. Дохлі покійники.
Корисливі жильці в цім домі. Всі ковідні.

Зі сходів примітив притихлих вбогих
розвідників-сніговиків, по дорозі їхні рої,
вони оділи білі сорочки. Цілі вози живоїдів.
Босі і гоноровиті, попри злигодні, смолить ніч.
Хижий сніг пішов по дорозі, мовби сліпі гроші.
Видні у повітрі прозорі родзинки вічок гойї.
Товстошкірий ідол, мовби молодий в цноті.
Холодні, широкі, добрі сніговики. Швидкі.
Діти тільки-но їх зліпили зі свіжого снігу.
Хоч мні, відьмі, одчини, милий синочок,
бо простий покійник оповитий одіюзом.
Либонь, добрі звістки від Миколи.
Жовтий пісок осліпив сон Володі.
Годі тобі, милий донощик, милостивити.
Дівонько, отож, вродливий твій сторож.
Проволокло місто новорічним гомоном.
І хоч їхні крихітні кошти, їм тісно жити обом.
Швидко розбитий зовні молодий бойовик.
Зизоокий робот з кошиком квітів-вогнів
приходить з кмітливими із вигорищ.
Костистий дідько проскочив в шинок.
Дві Вікторії. Три Ольги. Один Кирило.
Міський годинник із скісними бровами
під звивистим жолобком підвис.
Провчив кровопіїв повносилий розбійник,
оздоровив підлі синоніми до слів босів.
Місто вмело зниділо від полохливих сконів.
Нові синдроми від силіконових вставок дів.
Сидить один повносилий симптом
в індиго, сизо-синій, із сіро-сивим
Богом-Христосом, симловом симфонії
їздить по філософії скрипки водіїв.
Ось сойки сміх цокотить посірілим двором

під мокрий сніг.
Гнівno-грізнi хитрощi пронизливих вiтрів.
Скiлькiсь доби до вiдлиги,
щоб цi гострi вiхоли доли
розвiялись пiд тривкий снiгодощ,
котрий пiшов з мiцних жил в полі.
Он, кипить свiт.
Сьогодні всi - в родинi, в домі - зимно,
холод вiйни - до кiсток. Посинiло
тiло жiнки. Вздовж свiтлий корч схолов.
Пiд бiлим снiгом гострий бiль в горлі,
спить мiй синок диво-хлопчик. Золотий.
Болихо. Помiсь потвори з iдолом.
Дригонить його смик. Преспить свiй сiп.
Сон про глибокий погрiб пiд тiк щокiв.
Сидить крiпкий лоб-мороз в мокрiй сиднi.
Мiцний хлiб пiд жорстокий мор
сiконить фiлiмоном дощiв вiкно.
Присiв до нового твору, i ось тонкий
прислiвник iз слововитворiв Орлихи.
Твiр тихо вiдкривсь, провiтривсь.
Прикро, що довгi докори корицi
вiд комори сироти, котрий приготував
кислий борщ з листком Богородицi.
Швидкi i короткi словопотвори.
Ритмiчнi тропи дзвiнких вiршiв.
I чи вони ситi смислом Тимофiйчикiв
приголосними нововiйни?
Постiйнi цi звiтнi Соломоновi
промiжки голосних в римi.

4. Заядла влада

1

Мрячить ніч
на вінницьких
кривих вівтарях.
Хита мій ціп в пільмі.
Закляклий дикий двір.
Сам співак-вівчар Гнат Крижак
рибалить на річці.

Шапки. Шарфи. Пальта.
Міха. Шкірянки.
Міський базар в масках.
Гірка правда.
Всипана свіязь.
Ламані мари на дахах.
Валить сніжна манна.

Аж пирха Ядвіга.
Тиця, шарахка, киди,
біжить, тарахка.
Мжичить на трасі крихкий сніг.
Сміх рибаків на білих витічках.

Справді, білі килими
галявин в парках.
Ач, на ламаній башті

втілюся накат авт.

Засвистіла напіслязавтра, -
в кайфі зима.

Завищала під гаплик
снівниця з дрижаками.

На всіх парах здійнялася
жінка з лікарні.

Мала на зріст завіялася
в ділах, ач, така хвижа,
навіть взадки підганя.

На цямрі грізна мара-
вітія з битви чарів.

Засапалася шкірка
на трасі і на склі авт.
Біла сніжниця зашарпалась
на заділах дивака.
Щастить нашій казні
на хамсі Приськи.

2

Камрат їхав та зачипився за запаси в ямах.
А він з місця хвацький на сильних вітрах,
задля зими зірвав загадки та звичаї вірних.
Згадав, як на станції з Вінниці зітхав викид.

На сірих краях башт світлі вікна квартир.

Скрізь барвисті завіси на шибках - пінка,
видна рабатка і мляві сиві цвіти в чарах.
А ти зрідка так заздриш біді. Хіба! Закипів.

Бач, вільний танкіст, а в кривавих валянках.
Виття. Надрізані шпарини від світла ліхтарів
між храмів і кам'яниць. Ач, віжка там кряка.
Кахка на вітрилах, гримасніча квартирант.

Запальні шрами зарази після приті ірчанки,
привабки, завидки парижанки з цікавих вистав.
Такі страшні фантазії завійниці в масці.
Із ними виник вправний, інтимний гарник.

На вигляд інтриган, він хижий загарбник.
Замирливі хвилі пам'яті-задрипанки,
задири Тамари, яка замість трійки заділів,
віддала всі сили під двійку хаків - і вбила.

Написана на стінах для міцних забіяк
грізна втіха тріщить від щастя. Така вдача.
Ач, власні завидки задріпаних затійників.

Від заядлих і шрами життя ясні на лиці,
А ціни киди, з вайсманськими штрихами,
піднялися на ніяких вітрилах в два рази.

Накликали гамір кидал на радість базарам.
Гляди, які пристрасні справи завійниці-зими.
Закликали фінальні кинджали на авралі.

Білий аванс на війні - затримали, - їх звичай.
Закричали! А всі привізні авта на кам'яниці,
як різані, каліки наїзділись. Збавили прить.

А як підняли вісім синів завал заввишки.
Навіть спричинили спідні тіні рівчаків
навглибшки гаманців із підштаників.

5. Бешкет банд

Шибеник-бестія, стихія,
баламут, розбишака
вінницьких нетрів-контор,
розтермосив розбрат
в трущобах-сараях, -
аж реве під гвалт бандитів.
Скомунячили, спіонерили.
Виск. Крик. Тріп. Писк.
Жесть, розбіяки-пірати,
опришки! Бушують на троні.
Тузяка розпещився в універі,
примчав на бесі в шарашку,
там зачепив тіла бовтунів,
шинкарів, кидал, жигунів.
Артач штуцер, каналія блищить,
палає усобиця банд агресора,
загинув Свирид Гримайло,
суперечний розчерепив
дервішів, недобрі свари,
оце гурчить грабіж у містах.
Продерся і потовк зброю
розбуялих, ярих ідіотів.

Раз у раз підбурює нелад.
Буялий розлад бушує,
вишиває, змитрює,
бентеже невігласів,
чухраїв термосить,
трощить від злості
спритних бешкетників,
перший випередив
крадіїв і оскаженів.
Ледве розжив грошей
у базік-гаркуш
і теперки розбогарадився,
шаленіє весь
розбрат-бешкет.
Гуляє-лютує Україною.
Товстений шлапак,
кошлатий негодяй.
Босий розводить
косоокого злодія,
солопія-розтяпу,
розкручує перекупку.
Телепень-бухарь
розізлився, репетує.
Шум. Галас. Репет.
Бач, розруб хреста.
Зіпається окрилений
та натхненний розкішшю.
Сибарит на руїнах
радянського палацу
розкопує стару могилу
комуніста-номенклатурщика.
Шланг-@йбОліт
підірвав старий
бункер-цидатель
і філон зачухався.
Ґамба! Торба! А де толя?
Задрала лайфоном.

Ні, пілікає в кнайпі.
Лабанджос-музон.
Дибілочка в шлюзі
хряцає мережу. Фігарить.
У бункері скачки
лошиць та бандур,
метеликів-вуркаганів з гудками.
Набанячений вишибала-стукач
в сліпаках-бомбах прохвотивсь,
хряцає-бевкає, шаває хавчик,
цмулить і давить на батл пациків.
Вузьколюбий ботан-шланг потух.
Шедевральна не зняла банабак,
На аеродромі не знялась
з ручничка, траходромнула беху.
Колода ґьорлфредка в лівайсах.
Коп-гопник з гризлом
підірвав і здимів плюшкін.
Бригада фраєрів-пушил злиняла.
Викидайло пре на звіздуді,
а жиґан валить в шалман
перезабуханого жлоба.
Прошарився пахан-шакал,
дринькнув єлаху з джефом.
Одутлий фейс качумить
компресора-фазана,
на стартапі братва
балдіє від ветеранів,
в прикидах буза-більшовика.
При ньому бананчики-флешки.
Блоха шариться на підсосі батарей.
Здрисни пузир-абажур,
а в смартфоні вся тусня.
Зелені дози запахів шворні
бодяжить урла для шкетів,
Нехіло, аїд і чад - бджоликів,
злиняв сирота в мазуті.

Колгосп ракушок з фараонами.
Фари монахинь в гадюшнику.
Відпад, - які ребеки. Кайф в адіках.
Шкварчить солідол, фестивалить
в балахоні братви, шпокнули печери,
фугасять під літру жужмана.

6. Офорт «Молох»

Опівночі зримо глибокі очі
звикли довго дивитись з ікони.
Короткий вік жіночих вихорів зрів
з блідої півночі і нічого, що довго.
Істотні три горби мовбито здорові.
Під вікном високо встромились могили.
Оклик. Голос. Прожогом свист.
Хтось бродить подобою із жінок.
Помітно вимгліло повним сном.
Відтоді проникливий входить
околом в осінь, він погожий, кочівник,
мов хороший дід з псом.

Одинокі коні в полі привітні і покірні.
Лиш притомні монстри пробігли
і спинились мимохідь. Молох.
Жовті квіти в прозорім просвіті ковили.
Солідні пирії повні волі, віри, обмови.
І хтось із сміливих покритий ними,
один із них молодий, досить помітний.
Спішно підросли їхні скромні сосонки.
Живі розбірливі вогники, - їм пожити мить.
Їм іти в розріз, в короткий стрій.
Відколи остиг світ німий до них, скоримих?
І стійкий світ повний тиші в долині.

Тривкі порски води. Широкі ріки.
Стійкі гойди чіткої тополі під Дніпром.
Щиро спішити - ні до чого. Нишком-тишком.
Прозлились лики від щільної чистоти в воді.
Солодкі соки видиміли, - вогкі, чисті роси.
Нічого собі щиро визвіривсь
під шкідливий грім. І швидко втік.
Розводить дим скоримих і розквітлих див.
Дрібні свіжі стріли бистрих осколків
листочків спішно змокли в сіні.
Виринув хибний зойк ситої сопілки, потім
і хворий зик схожих чоловіків
під спокій стих. Ніжно-білий вихристониць.
Він вмістив сотні слів в хитрість свідомих.
Одвічний слід розчинивсь в собі, -
низько-низько всох. Бо низькорослий.

Сьогодні поволі сизий дим поліг тінню.
Ніщивні тривоги рідних в Ніжині. Обгін.
Тлінь ніжнокольорових квітів із Вінниці.
Повні вихровим вітром крил світлі світи.
Сопілки від дощі і видно хід гнилих обрїїв.
Обвійні обжинки! Холодні води в крові.
Віднині твої рідні орли голодні і босі соколи.
Ось обдирний хміль із вином.
Сколихи обмолотих колосків. Бідні діти.

І поки морок досвітній пішов в обхід.
Молоді обійми під обстріли ворон.
Клич під обрив. Об'їзд вороних конів.
Лови зійшли з пишної тьми обширів.
Тоді висіклись довгі обміри довжини
стін широких місточків. Пішли в об'їзд.
Холодні сльози мілини річки. Оболонь.
Ось обоз трьох хворих одіозом попів.
Тоді золоті роки йшли по колії на дно.
Огрівні одриви води. Підриви гнівних мін.

Тихі поштиві однорічні окопи. Озброїлись.
Живі огріхи розвідки оволоділи лісом.
Тип притис тіло до стінки комори.
Ого-го дім коло дівчини, білий-білий.
Їм ніколи. Поблідли огорожі дворів.
Чолом пішов піт. Озноб. Оклик півнів.
Сонний хвилинку провис.
Милий ні з ким. Тіло згоріло.
І досі видно блиск коси.
Облиш. Чиргик. Чирк. Осліпивсь.
Зморшки ботинків. Тривожно.

Гомоніли поодинокі постріли. Движі.
Грізно в боротьбі з ворогом.
Розподіли від сіл і до сіл блок-пости.
Оповитий лик коло криниці. Присів. Приліг.
Сивий від втоми омив собі чоло.
Хтось мітив оком в око. Скільки змоги.
Під льохом. Диви, дитино. Їм смішно.
Зойк в імлі. Писк. Горить порох.
Зовсім посинів пил
В очі горить попіл, кипить кров, сморід
від чорних вій. Холонуть долоні. Бррр... опік.

Півночі корчить біль щиколоток.
Тріпот опорної ноги... штирить.
Оплот ціпких опришків від нової орди.
Щойно циклон озвірів. Щосили штормить.
Чортів оптимізм оргій із півтори тіні.
По долині вигризлись пігмоїди до півціни.
Півсотні вільних хвилин. Дрон - під штопор.
Хропить півсвіт. Осів Оріон.
Гостро морозить спину.
Ігор вихопив тільки осокір під горбом.
Похилились тополі. Віктор освоїв острівок.
Сизі горби могил. Сизі схрони лігв.

Сміхом бійців хороводить Гордій.
Іполітовий простір осоки сьогодні.
Мовби гонить в офірі, щоб пішли
звідси під млин.
Ні до чого шовковий сірий полин
посох на горбі.
Либонь, зовсім колом вихопив Зосим
тривожних вікінгів.

7. Сага-й-дачні заграви

Зима ніяка. Зайва. Варязька спрага.
Гарячі станції край міста. Чвари і чари.
На захід вирвалася хмільна блакить.
Звива лиха акація марні завіти віків.
Біжить від тьми відьм та зітха від ласки.
А на схід - тяжка стражда яничарів.
Зайнялась палка Азія жахів на шабашах.
Запалала лиха балка в загравах війни.

І ти скажи, як звідси відвилітати їй, - в красі,
на щастя зради вікінгів? Марна тиша спала.
Вранці цікавишся, як заяснів вітрами
трамвай бажань. Запрівся, злякався.
Найгідніша сагайдачна заграва цих днів.
Аж зааніміла криця. Аж притисла біль.
Заслаб в Карпатах. Навіть жили зірвав.
Змиршавіла власна пристрасть. Забігалась.

Крихітна книга шляхів для стягів країни.
Риплять відважні базари і ридають раби.
Захиталася тачка-гарба, врізалася в сталь.
Як завжди, набита рибалками. Причал риби.

Аж закляття від бригад шкварчить на кризі.
Як птицям-гракам підзалітати на північ?
Я сам вірив цим бандам. А зараз, ні!
Замріла річка між гаїв! Кричать граки.
І звідтіля - міцна сила. Батий на крилах.

Навіть мій мідний дзвін захитався від жаги.
Навбач зірвався на парастасі дифірамбів.
Застрімився в насліддях завзятих.
На вітрилах згаса білява мжичка.
Яка ж ця кара, - надмірна мста злиднів, -
знялась примха найважчих вдач, -
закривавила гідних під вдячний плач.

Пригасли стіни міста для зрячих страмів.
А чи ти втілившись в надію жити, радий?
Наснага висміяла мій гріх у святих запахах.
Іскрить на ніжних вітрах між кварталів Вінниці.
Після снігів спить Вінниця, блищать дівчата.
За ними галас відміча в казках сліди.
Катів винарня. Набряклий білий цвинтар.
Як на пільгах, в іриях мій шлях правди:
Харків-Київ-Вінниця-Львів-Краків-Варшава.

Загаявся, всі кричать під литаври маршів.
Зірвались, аби їх знали, кричать кажани.
Зібрались в випадках бабці на майдані.
На схід біжать дядьки, на цілий місяць.
На захід - здригання хвилинами заграви.
На північ - яра хвала дальнім млинам.
Нива. Жива злива. Плинь асів. Синя тінь.

Щасливі ясні парки. Найкращі арки в тиші.
Заквітчані нинішні палаці. Залляті фарби.
На всіх напались якісь там тайні брати.
Глядить Марина на дах, на паркан, на сад.
Там віддалік бачить Тараса з малятами.
Вмить зника братва. Якраз силачі встали.
Ага, їм клятий час спізнавати світлі світи.

Ти бачиш кам'янистий Харків на крилах.
Київ піднісся. Залізні машини накрив дим.
Зима в Лаврі. Іскряться ліхтарі авт, як зірки.
А далі здриги білих пластів в снігах.
Нічна праця на всіх димарах на дахах.
Вільні сичі. Владарам втіха і блаж.
Скрізь птахи. Заливчасті змії іскряться.
Багрянні крила в життя. Впав запах війни.
На цілі пласти дахів - зграї - і ватажків скрізь.

Сива мати, як німа дзвіниця. Смілива їх вись.
Як завжди між дівчатками в чаті відрада.
Вигадливі малята на швидких санчатах.
Вічна праця,- а в залах живий сміх рабів.
Квилить залізний цар. Над ним схилились.
Криваві дні. Навіть жадні зашквари влади.
Най шкандиба звідси. А ми - сильні самі.

А чи ти написав вірші для Павла Галагана?
Життя - з всіма втіхами та примхами. Казка.
Підійма такі старі криваві жатви братів.
Вирізав на камні філігранні різьбар, а
на дарах, на скрипіллях висячих ліхтарів
для жалібних храмів вирізав
тисячі привидів пільми, ганьби, зради,

Бринить базар. Річ за річ. Загриз заздрість.
Зірвавсь, закричав. Який бідний Івасик.
Минали часи. Пригасали дні. Зникали віки.

8. Степ і вир печер

Невідречені скреси зими.
Без тебе призве мене вітер.
Пережиті миті ще живі в серці.
Виженіть мене геть з печери.
Цей вечір прийдешніх вітрищ.
Три білі кішечки підвидерли печери
від кривди, від примх, від пільг.
Безсмертний мій лебідь
прилетів в день віщень.
Врешті ти, сич, переміг зміївниць.
Викличте тепер вітер-дівчище.
Летить через мене в житіє
жертвенних предків,
крізь степ. Вже більше
вінницьких свистів
житиме в жмеринському степу.
Земні переливи в зерні, -
не зникне нестерпне селище.
Привезли бездітних дівчищ.
Стриже їхні жертви зрілий легінь.
Цілий гін від третини всевишніх стер
мене в дрібні ритми верлібрів.
Тільки терпець не зірве і не вирве
цей вертеп із лебед відречених,
щей причепив дівич-свист.

Зелений Ліс. Пеньки.
Деревце-підперез.

Ти, перевесле, нині йдеш
в перезимник з первісними,
зберегти тщетне в зелені степів.
Ти пізніше пересверчений
синій кречет, крихкий, без сил.
Ти, клест, без вечері, без легенд
викреслений з грецьких джерел.
Гнівиш відьм і великих предків.
І все рве кіндер свій вихрест.
Сизі стіни печери. Сивеніють стелі.
Перші двері. Треті двері. Четверті.
Без смерти живе день зневіри.
Виселив вершників з-під стелі.
Невидимі перелітні сили-крихітки.
Звук весь свій нестерпний вік
йти геть, вітрище зі слізьми, -
чи ти не згинеш, і сміх під стіни. -
чи ти весь стимериш кістки,
вигримиш дивний безмір,
хрещеник від землі здійснився,
зціливсь в битві з мегерем.

Ти вмів склеїти свій безкрилий
величний витвір з мертвих слів весни.
Невже це квітень, щемить серце,
ти звук летіти в степ з березнем.
І все дикіше квітне січень без свідків,
житимеш тепер бевзем,
небезгрішним,
і в день виживеш в гієні,

випестиш себе,
і в ніч зникнеш, і вимреш
під ситий лицедій-гріх.
І все гіркіше призве Семен белебнів
в хиже-земне, в пекельний степ.
І в безмежне прилине і мене піднестись
в безсмертельніше, - в підле вижене гнів.

Десь вистелить степ сивий сніг,
лише цільне не вимерзне,
приплине вітер, і видере
всі стріли із мене,
і не діжде мій привид
твій міцний меч сили
від небесних птиць приї.
Сині тині. Темінь з глибини.

Невже не спітніє серце,
вислизне вій герцем,
грішне вистигне в печінці,
злий тепер січень.
Втішний червень.
Щедрий липень.
Віщій серпень.
Первісний вересень.
Тільки бідне перед себе
видивить ці ниви.
Вісник степів переверне
рідне в чебрець-тінь.
Ще мій день вщерть стерпне,
визріє в стрітенії.
Перелітні тілесні птиці без межі.
Прилет Єви без перелесників.

Тепле джерельце вижере
смілені сріблені іги мерців.
Він, крицевий бегер,
і в нім зникне, крицевий.
Єдине - миле дівчище.
Згризе весь хліб.
Німе, підле, грізне від війни.
Біле лице лише цвіте, пізне.
Вечірні відшепти зледеніли.
Ще в етері сліпих крєвів ефемерне.

9. Малий мастак

Ця вільна зима така жарка.
Який там маршал по захватах влади?
І так, ішач, тарган, літай за ярликами
в північний Балалайкастан.

Там аж надто вигідна віра в життя.
Шикарна там іскра в рабині-зірбабійки,
яка заграбастала аналітика-зірбабійця,
який бачить здаля на всіх ярмарках
сарказм лихваря, аби забрати і награтити.

Архівна смарт-правда там в дифірамбах,
як в казках, таж, навмисний враль в лажах.
А ти, малий, в наївних катаклізмах вітчизни
наминай шкварки на баріжках бравади.

Так, так - настирна істина в бімба-ящиках,
на wifi-станціях, на smart-нарах, на базарах,
на ринках, на шляхах, на смарт-літаках.

Якась лажа в гарячих ліфтах психіатрії.

Ач, як в приказках Варки прислів'я Савки.
А який смисл в царях нео-загарбниках?
Ніяка гра в карти, як і тисячна навала
банд відібрала всі стражди від правди.

Тримай підзад квартальна братва. Аха-ха!@!
Гірка правда барикад, бач, як ти втік з армії.
Садист завдав насилля вільним сім'ям.
Яка ж гидка на смак зарплата в красави,
як він звалив лиш аж три швабри в Італії.

Яка на запах правда бридка! Ач, завільна!
Міняй Чапая на Махна. Давай їм ляща.
Став афікс на браваді віри в цвіль Сирії.
На язиці страшна біль вірша. Нірвана.
Зігнав війська на границі. Зашибісь Париж!

Слава нації!!! Хвала армії за спасіння!
Спасіння вігласам жахіття. Злам і надлам
сичам-шмарклям, на відстані - тиха війна.
Мда, назрілася жара, як мстлива жлабяра.

Гарні дні, і вільні часи, -
витягнись вільна біль.
А ти забажав посадити
за ґрати кайф та сіль.
Вражий стид від слів,
аж світить піт пальців.
А ти таки посадив матір
і виламав лікті батьківщині
А за ґратами - зашквар!!!

А на відкатах ціла гра в карти на маразм.
Виграна жриця щастя на завалі ставок.
Який ввічливий блиск її крадіжки?
Залишив кріль вільного зайця в байраках.

Запал халяви на шабашці. Віддав наказ
славити рабів в країні вільних працівників.
І, як завжди, прикрі наслідки лиш ті,
які ставили підлі завдання на втрати.

Вняв панич і втік за княжі границі.
Ширмачі. Кидачі. Партачі.
Визнай, наглий, там твій рай,
а тут нахабність царька.

А наш рай - це наш настрій.
Хватай магічна фантазія!
Раж малих примх. Галас шкіл.
Гамір крамниць.
Привітання накатів.
Крик крадіїв. Навалу чинів.
Затю північних красних сичів.

А ти, ниций фігляр, валяй звідси.
Впізнавана наша, спільна країна,
явилась для щастя мамів та татів.

10. Втеча невдах

Гармидер. Ревізія євреїв. Шмон. Рекет.
На те вся ця метушня капосних шкетів,
аби перевірялась переляйка шреками.
Дешиця стандартів і всяка френя схем.
А ця шкварка із шайки шмар, за якесть
там бараняче щастя від співмешканки
в вебкамері-незграби, від зайки-шатенки.
Аут. Плейшнер смарфончика. Борда!
Клубне шампанське для шахраїв від бельбаха.
Яка завчасна ейфорія в передчуттях терки.
На те весь цей перший ґвалт в канцеляріях,
на плечах нависає шедевр хазяїна в екстезі.
Шедевральна вага келиха. Які враження!
Зберегла вебка суперкрах пакетгальтера.
Зате сенсація блатняка в ледачих щелепах.
Тим паче нездара із кратера тягне на штемпеля.
Тепер галасливе сум'яття пацанячих свар,
грає філон-сутенер в вебкамерах та мережах.
Ажюр, бамбатель, - там, так, там-там
зависає амбал в Інтернеті. Балдіє шакал.
Знялась крута тачка. Завтра Різдвянка.
Перемелена траса тещами. Базар кипить.
Завкафедри технарів на нараді. Тверезняк.
Качеля шара-екзаменів через хабар в'язня.
Знаєш, у нас краде та, хто перевіряє блазня.
Адже, кварталний секс в едемі без ярма.
Реальна важка дама-бакса з піджачка,

а щей для незнайки без майна.
Висить шланг-шибздик на небезпечних яйцях.
Весь час штатна передряга, замахали.
А як вам вельветова княжна, розводиться
в скельцях, в штанях та на черевичках, - урва.
Тепла ведмедиця з бардаком калгалки
затягне претендента на спартачат.
Заграв брехню джазмен, а та вся брехня
на балалайках. Як саме там, в антрактах,
де засране кафе, де трапляється
шпана в жабах та в піжамах.
Як засяде за плавання Марек до кайфу,
до нездар-барменів, тоді безсмертна залає
з Перемишля так, що я предстану
примарою в подобі смертельної єлахи.
Незалежна фейсфізія затягне мене в чепе.
І під арешт - за замах на ватяного гербера.
Зневаж ці сентименти в реаліті дятла.
Насамперед, маєш драб-партнера
зі стажем, набанячений пацан
для даху, тебе, припарену балсанку,
буде тягати взад і вперед, як вгашений.
А з неї шаряться шершаві шланг-бевзі,
вперше зняли арешт з акаунту-батареї
за те саме зварганене танго калік
з халамдерняком. А це просто лажа.
Помпасна шмаль! Сіре сонце в океані.
Які фіолетові понти, аж підняв дух халяви,
за перекази сконали банки від шари,
з дерев'яними фуфлами колотять гоблінів,
А як здиміли з чакрами жаданчика-монаха.
Прогюглярені, проютублені, зафейсовані.
У Побухайлівці злиняв секрет гоп-шарашки -

переобрався від безпеки. Ото вже тренер!
Несхвальна адекватка, адже треба безодня.
Вся ця веселка кидняків посеред маслюків,
в зелених ресторанах зденека гідроцифали,
там, батл двох пшеків на снаряд-шабельках.
Аця, неначе мала, замашня в'їхала,
як зтягнена земляками
під перехрестям притону
ціна за аварійну зупинку
з тачки-танкера, з тачки-бумера.
Ач, мажор піймав штраф в притоні.
Догнав, ботан, яка ця дещиця для ботів.
ЮА.юей. Це - за безчестя
шаровика, президента-бульбоїда.
От, запаadlo в кублі інтераналістики.
А ця амбразура-брехунка, біла литвинка,
елементарно прошарена куманя,
фігарить на чучмеках-атеїстах із Мінська.

11. Сенс ковчега

Застала темрява в місті.
Ємна зав'язь міста
являє їжака в смартфоні.
Але наявна елементарна
тканина верби на воді.
Хрещатий яр до річки,
заплетений байрак.
Здалека джерехтять
ліхтарі заможних шахраїв.

Каміння гір, які на сферах
бань іскрять фарами тачок.
Де-не-де багряніють
тверді скелі прагнень.
Найтяжча вежа застала
сарказм в центрі.
Без мене перехожий
впіймав інтерес
до Петра та Павла,
як дефакто, - маяче
на весь край, деюре -
іронія ламає пряму життя
на гирлянди незграбних емоцій.
Ніч здатна на власне
упередження зачинів,
бо плавне судження про факти, -
то це поетапне згасання емоцій.
Неонове забарвлення
державних теремів-закладів.
За час хапає будівля-гевал
десять ляпасів від заметілі.
Набрякле світло переявляється, -
в караван звелектричної ватри.
Перенесення світла
через каламбурний чад,
страшне "фонове" блікання,
електроперенаселення стеців.
Наснажена, щедра,
незгасна рівновага,
багате чорне сонце в депресії.

Ефект надстаєнь у місті.
Цей ландшафт генезесів
має скарб балансів
Пантелеймона.
З'єднає весь хребет
міста зміст яйця-райця.
Вінниця являє в злетах
пам'ять на манжетах.
Та всякчас віддає зелені
запашні дерева на свалку.
А якесь таємне багаття в серці,
де не знає меж глядач в депресії.
Без заперечень ранець краси.
Переданий адрес на Стельмаха,
там, де гречний гербарій князя
Коріятовича, литвина за походженням.

12. Різдво на троячку

Киплячий ринок перед Різдвом-Отченашем.
Дрижачий мороз наїжачив місто дзвеняче.
Стоячи нагачує гнилям базар блошачий.
Розгардіяш торгашів маячить з шабашем.
Мрячно вирячує сніг з жебраками тремтячими.
Ледачий бродяга свинячить з чортами.
Свердлячий холод спить по бараках,
удачно ходячий розхвачує вороняччя.
Шипляче галча свистить на мокро гільччя
в розтовкмачених простоквашах траси.
А потім збагачує ним розкріпачених в ятері.
Свистячим ералашем вітер щигляє.

По-кошачи блукає дрижача нетерплячка,
по-волячому кудряш гайдамаччину грає.
Немудрячий крисак в ганчір'ях ходячих
здає залізяччя з начинням добрячим.
Хлопчача штовхачка в балачках з дівчатами,
собача вертячка в кортячках конячих,
непосидячка на добрячих тачках піддячих.
Сверблячий рукопаш вовтузить мотузяччя.
Смердяче хробаччя клює вороняччя.
Воронячий ринок перед Різдрвом-Отченашем.

13. Околиці Вінниці

1

Строгі зимові ритми природи
в широкій околиці тихої Вінниці.
Ушир одоліли промінчики сили,
оживили кіно про сподвижників
від зморшок розкішних злодіїв.
В прозорій долині
спить низовинний тихозвір
моїх кольорових гріхів.
Прошовклі, хтиві вогні.
Прочовпли стодоли.
Улоговини житій,
троїсті млини, посіви,
сороміцькі стихії,
придворні тіні, тополі,
підбиті соколи. Злий
білодідів провчив.
Пригоїлись зойки
білих горбів-сторожів

од шорстких вітрів
добреспіввітчизників.
Із-під корнів примножив
милостивої гнилиці.
Шок вірних, бо шкودливий
під килимом втопивсь.
Оцим поміг догодити
криниці вітчизни.
Пророк возродив високі
хороми митрополичі.

2

Прикотили знов
підлі скіфи
із вицвілих полинів.
Щомиті просвисти
подільських хлопців.
Полохливі вогкі липи
дохотілись дорогої втіхи
Підбиті дзвони соборів
ошкірились від котів...
Коли ці бомжі з дороги,
досі до золотоноші.
Обрій зловили добрі
хлопці-лірики, і ти подивись,
виросли з крильми
в світі волі і розгромів.
Всі сторони сонць в Острозі,
дзвонкові водиці з криниць.
І ми - з посивілої слободи,
в попіл снігів висохли
вдови отців,
притомні голоси,

висми з біди вільних років.

Ти, мій босоногий Київ,
з моїх років, око в око
молодості, спростивсь.
Одзвінний виклик соборів.
Йди. В білій сорочці відомий
чоловік робить довгі обкоси
прозорих домівок. Болід лодії.
Протопчи мить, полиши з дідьком
під горіхом мій тихий гріх.
В огороді бонзи побиті
золоті колоски. Квітли вишні.
Нові сокирки ширші,
ніж зітлілі мікроби.
Із горобчиком з льоху.
В пригорщі крихти.
Ніжно Онисьці
проговорилось
слово і діло.

Ми вибороли собі
свої істини з вікон хоромів.
Нині в обмотці долоней
крило вітровію.
Оголивсь від припишклих
цнот і стриптизів,
прокіпив пролиск,
просочив біль скромниць
і сизих лиховіїв сільських
Кирилових тіл.
Пломінь-лиходій
із жорстокої школи сиріт

пробіг крізь дикі околиці
Вінниці до зорі,
пробивши мільйони
фотонів у вогні.

3

Ніхто і ніщо, окрім гордої
міці, в бірці ріллі,
віковий гомін прийшлої
жінки, і вночі холод.
Вбиті вільні плинні істини,
скорби в спокої.
Із тих днів і поколінь
вони до нього спливли.
І стільки ж віри
в мільйонів синів і доньок.
І нині і присно, і стоїчно, -
чимчику сьгодні, одчини,
дитино, вікно до квітів,
попроси коромисло.

І вилов сліпих похоронок
із війни, син в поході.
Між тим живих жлобів
підкосив голод слів.
Поротно виходить полк
з орбіти в тиші.
І віщо і крищо, приходить
охриплі долі ликів.
О, в оцій колони волі
провісницько дільні.
Звично одбили чоло
собі вороги. З'їли борщ.

Сотворили молитви
з добром, і в повній річці.
Смішно. Хотіли встрілити
в шобло од воріт.
Поціли в гору-терикон
і в чорних ворон, і шо!
Ішов собі спокійно
і їхні очі світили мороз
крізь осінній окіл
і попіл листків в горлі,
і клин тополі. Вибито
сорок лих скрізь вирви.

Міни. Окропили попи
три могили. Три чорні тітки.
Чого ж тобі з пилени,
з підлоти Мотрі.
Що творить! Оцім добром
з порожнім відром Миколи.
Їж світлий хліб, молодий
із білих вогнищ.
Срібні сльози грози
лишились білизни
із глибин кров подвигів,
вони мов зорі вічні.

Ти прочинись в цій дивній,
ліловій совісті.
Щиро одцвіли прохриплі
сині волошки в житі.
Цій житньоборошній мрії -
твої милі прокльони,

тривого. Годі. Годі, тривого.
Поспи в плоті
білих димів.
В гільзі від міни злоокий сноб.

14. Подобиці навернення 2022 року

Узнав кряжисту Україну.
Завзята зірка-пурпур
палає над Вінницею.
Грюкають варварську кам'янку,
вгрузаючись в намети,
розбурхані хлопці
їдуть назустріч
з полум'яними,
жаркими дівчатами.
Краплі присівілого дощу
співають гарячі слова
про пристрасну примару
з ласкавими вустами.
Рвучка мара круто
полоснула спід неба,
освітила неопалиму
артерію завзятого центру.
Янтарна діброва перевита
тротуарами та рельєфами.
Авта таранять багрянні каюки,
які падають на перехрестях.
Попав у хмурий плин,
у куряву багаття.
Дарма, як заб'юсь в ганьбу.

Знаю, навчуся
спрагам Гайдна грати.
Стану на ласкаву славу
і збагну в руках
натугу батька
і жадібну муку картань.
Страхаюсь концерту трамвая
в акваріумі кохання.
Лунка на майдані надія
перевертає утрату.
Заглядають в акваріум,
а там яма, будують палац.
Караюсь, я дядечку Миколай.
Маю страх паскудний.
Завтра зав'юся в юхлань
чуттям за правду.
Знаю, ти вірюган,
здуваєш хазяям
капелюхи з чубів.
У іржавій альтанці
Миколай прислухався в шум.
Я тут гартував
тягу-рум'янку
під запахи лугов.
А тут якусь напругу
вічного каганця
зв'язала журба
в духмянку гаманця.
Стражда така в склепіннях.
Я клацнув для щастя рубільник
і забіг в захмелілу квартиру
зовсім голим, як в пророчий сон.
Оце відчуття сотворінь із дві тисячі

двадцять другого року.
Сум доходивмя на пагорбах,
схотів поворожити на заплаканій шибці.
Протоптавмя і погордивмя нахабами.
Балакучий муляр
нарозказував всяку дурню.
Затявся на кулаках з примарами.
Згадався суть галасу,
та хай сатаніють ці друзки.
Мабуть, в каламуті чварунка бухає.
Усяк би дав дуба і зігнувся, як муха.
А я спалюю вулкан в серці,
жаль, що не викупаюсь в снігу.
Заячу ватру пнув,
як кляту ганьбу-скаргу,
затяглася одразу
в грудях ядуха, трясусь.
Намучив малу душу,
запам'ятав красу.
Шум у зажурі, мабуть,
напруга вічності
в моєму смартфоні.

15. Слова і сльози

Не до сну. Здужав спалах вітражів.
Через червоний мак чути звур-співів,
розділились річки в гарт і в спеку.
Силуети на суходолі. Я чую чайок лет.
Багрянний Дністер і розгнівана Десна.
Полум'яний Дніпро і завітчаний Донець.
Самара. Інгул. Буг. Горинь. Черемош. Тиса.

А вже в тім без снаги. Бар'єри і скелі.
Вмів і зміг. Вир і час випер мотлох із душі.
Живі звуки джерел і мертві акорди рік.
І щоб це в тих, хто має чемність любити.
В тилу автострада правди. Із тієї сваволі.
Сокіл і горлиця. Ворон і сорока. Сойка.
На якій уся висока хиба віри між боями.
Я і ти, то це ми вийшли у світ. Тиша і шум.
Не для всіх опук стрім повних рік. Був і є.
І все ще зве мить двох. Дім. Жар і відчай.
За те їм, що є в них згадка про силу рік.
Тож знай цей запах кави. Мара і хмара.
Мій сад. Вишня і малина. Агрус і барбарис.
І ця синь мерщій повз днів. Я не втік із ролі.
Гріх зірвав біду наді мною. Не встиг. Поет.
Підвів слух і зір. Іде війна над усім миром.
Рів і луг. Терен і шипшина на опалах ран.
Мрія від твоїх слів і віра моїх сліз. Світ і цвіт.
І в тих, і в сих ждав я. І зникла моя палітра.
Між тими і між нами пропав штрих явища.
Ох, він вмів так все ломати і не робити вид.
Щастя і горе дай нам дух і рух. Нерви і мати.
І знов гай і рай із-під вітрил для тих, хто там.
Дрони і авта. Боже, ти мій, ця даль для всіх.
Вино, хліб і сіль при свічі. Весна без сліду.
Як же ж він випив мій чай. Дув і пив хміль.
І ти мав таку жагу. Дай квартиру чаю. Смак.
Ти сам звик до скель. Сніг і страх сина. Обіг.
Сором і кров. Голод і холод. Втома і змора.
Там все, як без слів, буде. Щось від див.
Вал. Сонце і дощ. Порядок неждані кроки.
Там все як хміль і жар без сліз. Обняв тебе.
Бо й сам чув про твоє добро в злому серці.

Крок до мрії, як без рук. На двір в склеп.
Вгруз в цю мить над тобою, я - над містом.
Я тут - золотий колос. І цим - ти маестро.
Степ і ліс. Світло і темінь. Тривога і гнів.

16. Харащі

Петлястий шлях
дугою промайнув.
Вихлястий путь
горбами затулився.
Вузластих будяків
у виямці турнувши,
від перл джерельних
жолоб замулився.

Горластий крук
затінив скелі й кручі.
Клюкастий ворон
на каньйоні оперився.
Краплястий голуб
з ластівкою в дружбі
через харащі
рівчачків перенеслися.

Ти без ляпасок
подалася до Дніпра.
- Ура, ура! - оснастка
розійшлася.
А од, заграва ледве
підвелася, стожаром
налилася рябь жовняста, -

і вудка застрясалася.

На скелі ти побачила змію,
її ти ляснула вудкою, аж,
хряснув поплавок.
Попеляста зозулька зірвалася.
А там у садку дятел
обстукував сливки.
І далі пронеслися
на автопілоті електромобілі
у червонясту прірву.

17. Прокляті каламбури

Мабуть, як правду,
ніщо не забуду.
А це дещось, почуте,
про нечітку логіку тещі.

Про тільки що, та ти
неабияк проклятий.
А що, якщо як-десь.
То тут і всюди я свій.

Бодай ці нехаї, їй-бо,
неабищо, без тебе все є.
Тому що тільки тоді,
коли є за що тебе в інших.

Бодай не лише із нею
був би ти досі і казна-з-ким.

А, як то, ти хоч, чи якби
усіх їх подалі, окрім нас.

Не те, що ти щось мав,
а хоч за когось чи за щось.
А твій пурх її був без
тамтечок на кпинах.

Чи жаль їй, що тут, себто,
видно тебе серед отих.
Ну, та, я не за тим, а хто
був за нею, це ти, чи це він.

А ви за мною. Ні, я за
тобою. А щоб тебе з усім!
А він за тебе через когось,
ти з якимсь-то на колись-то.

А ти йому враз, ах,
сякий-такий. За мене.
А ти, що це собі, на пак
чи абощо. І нічого.

Та хай вас, отуту,
усіх таких, тай годі тобі,
вони, що теж перед нами.
Та що ж ви такі! Перепрокляті.

Тепер я не за його, ай,
все-таки, ви наші, чи ви ніхто?
Я стільки за тебе аж таких,
що зараз, і нігде, і усім.

А ти що завжди про своїх.
Отак, та ж не так. Мої і чужі.
Деякі іноді і йому теж,
а декотрі інколи і собі.

А що ж ви такі. Хіба
вони за там-якогось.
Якби усе це відтіля,
а поки мені за-якийсь-небудь.

Якбо-то так, на те і на це,
а не отак, краще було б.
Навряд, чи коли-небудь
потайки, ой, там, вони вдвох.

То як вона від свого
по той бік, і вже от-от-од.
Коли і звідки, то не між вами
тії, а як тоді і нашим і вашим.

Проте, однак, якщо вже
наша, то від мого.
Якщо ти ж до мене,
то разом, ще раз удвох.

І все навколо, бо це так
треба ж, для нас і для вас.
Та що ви, їх бозна, щоб там
не якби-хтось проти чи за.

І досі мені жаль її.
А для чого, - для вас оце буде?
А доки ж ви, як вони

комусь свої, а чи ні не свої.

Нічого, ох, би на нас,
крім те, що бодай.
Та годі. Годі.

Отже, щоб то усім було так,
що аж до з мого таке добро.
А що тобі я? Між іншим, ось я.

18. Різдво у Вінниці

Г@р@зд:
з@dимбл€н@
€л€ктролячн@.

Вся садиба в снігу.
Пришиблена колиба для тролінгу,
напрямна мережа верещить,
загребла онлайн вольових
в скиби бездротових наноліній
З пучками їджайлів зі схибленим
вихрестом вивертів-хвіртток.
Вибучив канал на всі три сторони.

Відшкребли курсиви на призьбі порталу.
Здибилися гугл-душники в підвалі,
а на дахах гудуть люльки-мікротіки.
Підстерегли вірусні борди, одні замети,
гніздові клітки якомсь попадали вглиб.
Дроти і прутяні стовби на марші атак.

Електроіскрові дзвінки із сервероночі
Слизько на замковій ботофермі.

На крутій горі у Вінниці - міцні месники.
Хвиськають шельми-павуки повсюди
на баских електротачках батьків.
Сум'яття різдвяних відео-приколів.
від боргів і до понтів
і внутряний сором ютубу
не перегнітить вражих братків.
Які ще тут цяцьки із Кумб@ру?

Як цей акаунт смердить в мережі!
Дітоньки. Діточки. Забули.
А де ж ковзани, а де ж саночки?
Гамір чужих онлайн ворон на снігу
в садибах Єрусалимки. Всюди Різдво.

19. Аврал у місті

А засніжений масив не спить, весь в ютубі.
Морозні холоди, ти на підборах у снігу, -
гострі жижки в ніжках, селфі з ялинкою.
Новорічні дозвілля не для шкандиб.
Є, окрім слова "життя", твоя жива любов.
Молоді понти для феєверків. І нові почуття.
Поцілунки і цьомки. Гарцюють поп-музики.
На відео-лише маршрутки, в гіфках - вайбер,
Не торохтять жезлові сараї на шоглах.
Виварені пуховики у зимових бубочок
На скайпі -домовичків дрони з чобітьми.

Тачки зупинились, йди пішки. Немає енергії.
Накожум'ячені дівчатка у твіт-шерстянці,
Стрім-, а дзуськи! А в тік-тоці, без палива.
Перекладений чотовичок спецслужб.
Жаско в залізній шкірі перекодованих сигналів.
Трясько дзибають оптичні кабелі. Як? Що? Де?
Не тремтять, а просто хапають зашквари.
Звідки? Коли? По чому? Кому? Куди?
Тріщить асфальтна ожеледиця від лузерів.
Цегляні вежі перекривають білі квартали,
прохолодні люки держзв'язку прокалені.
Вибухають обурені душі. Це намір холостяків!
проявити в тачці страм. Аврал! Все місто стоїть.
Переполох - і загасання неонових ліхтариків.

29 грудня 2021 року

Зміст

Поетичний цикл «Силомір волі».....	2
1.Зоряна заграва.....	2
2. Вимагачі.....	2
3.Силомір волі.....	5
4. Заядла влада.....	8
5. Бешкет банд.....	11
6. Офорт «Молох».....	14
7. Сага-й-дачні заграви.....	17
8. Степ і вир печер.....	20
9. Малий мастак.....	23
10. Втеча невдах.....	26

11. Сенс ковчега.....	28
12. Різдво на троячку.....	30
13. Околиці Вінниці	31
14. Подобиці на верення 2022 року.....	36
15. Слова і сльози	38
16. Харащі.....	40
17. Прокляті каламбури.....	41
18. Різдво у Вінниці.....	44
19. Аврал у місті.....	45

Поезію Сергія Негоди можна прочитати на сайті:
<https://poezia.org/ua/personnels/11>